

פרשת בלק
תמוז תשפ"ה

הנה הפשטתם צורת הישיבה,
וקלטתם רוח ורצון הישיבה,
ובזה עשיתם לכם חבורה לילך
בעקבות רוח הישיבה,
ובכל מקום שאתם נמצאים
לקחתם זאת כאילו להיות עם
הישיבה בין כתי הישיבה

(מין המשנה הגדול רבי ירוחם ליבוביץ
זצוקל סמיר)

בית מדרש

גליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר | גליון 585

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	19:12	20:29
בני ברק	19:29	20:31
ציריך	20:00	22:20
וינה	20:39	22:06
אנטוורפן	21:37	23:07
פריז	21:24	22:55
לונדון	21:01	22:17

דבר הישיבה

כמה פעמים צריך לחזור על הלימוד

מעשה בעיר אחת בארץ ישראל, שיסדו בה כולל אברכים חדש, וקבעו שבכלל סדרי הלימודים יצטרכו האברכים לחזור על תלמודם ארבע פעמים במשך השבוע. ובהיותם מקורבים למרן ראש הישיבה הגאון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, אשר היה תמיד מעודד ומזרז את בני הישיבות לחזור הרבה על תלמודם, באו לבשר לו את הבשורה הטובה על יסוד הכולל, במחשבה כי בודאי ישמחו אותו בכך.

נענה מרן ראש הישיבה ואמר להם: "מה? רק ארבע פעמים? מזה לא יצאו אלא עמי הארצות גדולים!" (וכלשונו: "פון דעם וועט נישט וואקסן - נאר גרויסע עמי-ארצים!").

והוסיף ראש הישיבה והורה להם: "כדי להבין את הגמרא, צריך ללמוד חמש פעמים, ואילו לחזור - צריך לפחות חמש עשרה פעמים!"

באותו מעמד סיפר מרן הגרא"י פינקל, שהיה אברך אחד אשר ניגש לפני מרן הגרא"י גרודזנסקי זצ"ל לעמוד על כור המבחן, כדי לקבל ממנו כתב "סמיכה".

שאלו הגרא"י: "ממה פעמים חזרת על החומר?" השיב האברך ואמר: "שבע פעמים!"

תמה כנגדו מרן הגרא"י ואמר בהחלטיות: "רק שבע פעמים? אינני מוכן לבחון אותך!" חזר האברך הלה והרהיב עוז לשאול, כמבקש לדעת: "וכמה פעמים למד הרבי?" ענה מרן הגרא"י: "עד ארבעים פעמים ספרתי, ואחרי ארבעים פעם כבר חדלתי לספור!"

וכאן המשיך מרן הגרא"י פינקל ואמר לאברכים: "הרי ידוע כח זכרוננו המופלא של מרן הגרא"י, ואף על פי כן לא הספק במעט חזרות, אלא הקפיד לחזור על כל הש"ס והפוסקים עשרות פעמים. אמרו מעתה וכי די בכך לייסד כולל שיחזרו בו רק ארבע פעמים בלבד?" (הדרן עלך עמי' עג)

יריעה מזרחבת לרגל מלאות ששים שנה להסתלקותו של מרן הגרא"י פינקל זצ"ל והצצה נדירה למפעל ה"שטיקלאך תורה" הנשגב

מתורת רבותינו

הרוצה להישאר באהלה של תורה - יזכה לעזר ה', 'המתלבט' - יבואו עליו נסיונות קשים ויאמר בלעם אל האלקים בלק בן ציפור מלך מואב שלח אלי (כב, י).

לעזר ד' וישאר לעד בהיכל התורה, אמנם בעת שמתחיל להתלבט ולהסתפק ומנין ימצא פרנסה, או מה יאמרו המשפחה וכדומה, כבר מאבד עזר ד' ומי יודע אם יזכה להשאר באהל תורה.

וכאשר נתבונן בכך היטב נראה זאת בחוש, שלמסתפקים מזדמנים כל מיני נסיונות וקשיים עד שבאמת קשה להם להמלט מזה.

אור יחזקאל - תורה ודעת (מאמר התבוננות במעשה בלעם להבנת דרכי שמ"ס)

שח הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: הערה נפלאה יש בפרשה, הנה חזינו שאף בתחילה היתה טענה על בלעם, שאמר מלך מואב שלח אלי, ומ"מ לא עזבו הקב"ה ועדיין א"ל שלא ילך מפני שחטא זה נבע ממדת הגאווה אבל עדיין לא התגלה ברשעתו וברצונו לקלל את ישראל, כי הקב"ה מוליך את האדם לפי דרכו, ולכן כשהתגלה רצונו לקלל הנחו הקב"ה בדרכו הרעה.

וכמו כן עלינו להבין בעת שרוצה אדם להדבק בתורה ולא לעזוב אהלה של תורה לעולם, יזכה

קטנה או גדולה - הסתפק אי כתירוף הראשון של תוס' או השני

לא אוכל לעבור את פי ד' לעשות קטנה או גדולה (כב, יח).

שאחר שהתחיל בקללתו באותה שעה שוב יכול היה להמשיך להזיק בקללתו אחר כך.

ויש להוסיף שבלעם עצמו לא היה יודע באיזה אופן יצליח לקלל, אם רק באמירתו כלם ולא יוכל לפרט ולהאריך בה כרצונו, או שגם קללתו אח"כ מזיקה אם מתחיל באותו רגע, ולכן רצה אותו רשע לצאת ידי שניהם, גם לומר כלם באותו רגע, וגם להמשיך לקלל אח"כ על הספק אולי גם זה יועיל, וכפי שהוכיחו התוס' מהגמ' בסנהדרין (קה, ב) מברכותיו של אותו רשע אתה למד מה היה בלבו, הרי להדיא שהיה רוצה גם להאריך בקללתו, וזהו שאמר בלעם 'לא אוכל לעבור את פי ד' לעשות קטנה או גדולה' בלשון ספק, שלא ידע בעצמו אם כחו לקלל קטנה או גדולה.

משולחן רבי אליהו ברוך - בפרשתנו

צריך להבין מהו הכוונה קטנה או גדולה. ונראה לפרש עפ"י דברי התוס' בע"ז (ד, ב) ובברכות (ז, א) שהקשו אהא דאיתא שם בגמ' שבלעם היה יודע לכוון אותה רגע כמימרא שהקב"ה כועס בה, והקשו מה היה יכול לומר בשעה מועטת כזאת, ותיירצו התוס' שהיה אומר כלם, ואח"כ הביאו תוס' שרבי אליהו היה מפרש שאין צריך רק להתחיל קללתו באותו רגע, ומאחר שהיה מתחיל קללתו באותה שעה היה מזיק אפילו אחרי כן, תדע שהיה רוצה להאריך בקללתו כדאיתא בחלק (סנהדרין קה, ב) מברכותיו של אותו רשע אתה למד מה היה בלבו, עכ"ד התוס'.

ומעתה יש לומר שזהו הפירוש לעשות קטנה או גדולה, ור"ל קללה קטנה דהיינו כלם כתירוף קמא של תוס', או קללה גדולה כתירוף בתרא של תוס'.

על האדם לחפש ולידע בכל דבר ודבר - הסימנים שמראין לו רצון ה'

ויחר אף אלקים כי הולך הוא ויתעב מלאך ה' בדרך לשטן לו (כב, כב).

ופרש"י אם מזומנת לו אזיל ואם בקושי מצא לא אזיל, ושמואל בדיק בספרא, ור"י בדיק בינוקא, דשייל לינוקא פסוק לי פסוק, הרי לנו שעל האדם לחפש ולידע בכל דבר ודבר הסימנים שמראין לו רצון ה', ובזו הדרך עליו להתנהג.

הספורנו בפרשת בלק מבאר מה שכתוב בענין הליכת

שח מרן המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ זצ"ל: מספרים על גדולים שיצאו לדרךם לנסוע, וכשנהפכה העגלה בדרך חזרו מנסיעתם, ותלו שסימן הוא שאין רוצים מן השמים נסיעתם, שאם הי' רצון ה' שישעו, היו נוסעים בשופי בלי שום עיכובים ומכשולים.

וכמו"כ מצינו בגמ' (חולין צה ב) דרב בדיק במברא,

מתורת רבותינו

נצב לקראתי והי לי לחוש לזה", עכ"ד הספורנו.
הרי לנו כתוב מפורש טענה על בלעם, והכיר לבסוף חטאתו, ואמר חטאתי על שלא הקפיד על הסימנים, המכשולים על דרכו.
דעת חכמה ומוסר (חלק ב מאמר לב)

יש סימן", "על מה הכית את אתונך" - "כי בראותך אלה האותות הי' לך לשער שהליכתך בלתי רצויה היא לא תצלח", "זה שלש פעמים" - "ואיך הקשית ערפך שלש פעמים לדחוק את השעה", "הנה אנכי יצאתי לשטן" - "הנה אני עשיתי האפשר להתנגד לדרכך בזה האופן לטובתך", "ויאמר בלעם אל מלאך ה' חטאתי" - "להקשות עורף", "כי לא ידעתי כי אתה

בלעם "ויוחר אף א' כי הולך הוא ויתיצב מלאך ה' בדרך לשטן לו" - "והנה המלאך יוצא להתנגד לבלעם שיהי' דרכו בלתי נכון לפניו אולי ינחש כמנהגו ולא ידחוק את השעה וזה למען לא יחטא ויאבד", "ההסכן הסכנתי לעשות לך כה" - "והי' ראוי לך לחשוב מאחר שאין זה מנהגו שלא קרה לך כל זה בזה הדרך אלא להורות שלא יצליח שאע"פ שאין נחש

מה בין תלמידיו של אברהם לתלמידיו של בלעם

וישאל בלעם את עיניו (כד, ב).

אדם לשבת בבית מדרשו של אברהם אבינו, אך כיון שלא השיג את שלושת מידותיו על כורחו הוא תלמידו של בלעם הרשע!

ומתי נוכל להבחין ולהבדיל בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע? משמיענו התנא כי רק באחרית הימים, כאשר יראו מי נוהל חיי עולם הבא ומי יורש גיהנם, אז יכירו ויבינו מי הם תלמידי אברהם ומי הם תלמידי בלעם.

נמצא שיכול אדם להיחשב כל ימיו כתלמידו של אברהם אבינו, אך לעתיד לבוא יוכח כי כל ימיו לא היה אלא מתלמידיו של בלעם הרשע. והדברים נוראים!

יד יחזקאל (עמ' רמ"א)

ימיהם ואני אבטח בך".

ולאורה קשה, לאחר שהתנא מפרש את ההבדל הברור בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע, ומפרט את שלושת הדברים המסמלים את תלמידיו של אברהם אבינו ומאידך את תלמידיו של בלעם הרשע, וכי יש עוד מקום לבוא ולשאול מה בין תלמידיו של אברהם לתלמידיו של בלעם, והרי החילוקים ביניהם גלויים וניכרים?

אלא, אומר הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, התנא מבקש ללמדנו עד כמה אי אפשר לבחון את מהותו של האדם בעולם הזה, אפילו אם הוא עוסק בתורה ובדביקות ומוגיע לרום מעלת החכמה, עדיין איננו יכולים לדעת תלמידו של מי הוא. יכול

ביקש להכניס בהם עין רעה, והרי יש לך ג' מידותיו: עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה. (רש"י)

שנינו במשנה (אבות ה, יט) "כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו, ושלשה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע. עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה, - מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה, - מתלמידיו של בלעם הרשע. מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע? תלמידיו של אברהם אבינו אוכלין בעולם הזה ונוחלין בעולם הבא, שנאמר (משלי ח, כא) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. אבל תלמידיו של בלעם הרשע יורשין גיהנם ויורדין לבאר שחת, שנאמר (תהלים נה, כד) ואתה אלקים תורידם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו

תלמיד - ההולך בדרכי רבו ומהו הלשון "מתלמידו"?

חלק מהרב עצמו.
הוא אומר, כאשר חז"ל אומרים לנו: "כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו, ושלשה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע", הרי משמעות הדברים שבהידבקו בדרכי בלעם הוא עצמו נעשה "בלעם" בזעיר אנפין, ולהיפך, אם בחר בטוב וללכת בדרכיו של אברהם אבינו, יכול הוא להיקרא תלמידו של אברהם אבינו.

ממזרח שמש (עמ' שמ"ט)

זוהי הסיבה שתלמידי הגה"צ רבי שמחה זיסל מקלם זצ"ל כינוהו בשם "הסבא" ולא "הרבי", לפי שהוא עצמו כאשר למד אצל הגה"צ רבי ישראל סלנטר זצ"ל לא היה חפץ להיקרא תלמיד, משום שסבר שאינו ראוי לכך, ועל כן קרא לו בשם "סבא". וכמוהו כן נהגו גם תלמידיו שבקלם, אשר חשבו שאינם ראויים להיקרא תלמידים לרב שכזה, ולפיכך כינוהו "הסבא מקלם", שכן התלמיד אינו אך מי שקלט לתוכו דברי תורה מפי רב, כי אם מי שנוהג את הנהגותיו, ונעשה

ביאר הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל בשיחתו לבני הישיבה: הנה טועים אנו במובן האמיתי של "תלמיד", אנו מייחסים שם "תלמיד" לכל מי שאך למד לימוד זה או אחר אצל רבו. ברם לא זו המידה הנכונה, התואר תלמיד ראוי רק למי שנוהג כרבו ופועל כמותו, אלא שלא הגיע למדרגתו. היינו שהוא בבחינת "רבו" בזעיר אנפין. וכגון תלמידי בית שמאי ובית הלל, אשר בכל הנהגתם דמו לרבותיהם, אבל למדרגתם עדיין לא הגיעו.

מכתבי רבותינו

פרסום ראשון לרגל שישים שנה להסתלקותו של מרן רה"י האון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל
"שהעסק בעמקות התורה היא שמגדלת את האדם ומרוממתו, והיא התרים בפני כל הרוחות שמבחוץ"...

"נודה לכבוד תורתו הרמה מעומק הלב על טוב פעלו למען הישיבה. הן הדוחק והלחץ כל כך נורא, עד שגם כל עזרה שהיא חשובה היא בהיות ונוגעת ממש ללחמם הצר ומימי הלחץ של בני [הישיבה] היקרים שיחיו.

הים הגדול של החובות וזרם ההוצאה הכבירה גברו עליו, ועומדים אנו נבוכים ואובדי עצה מה לעשות, העולם היהודי בכל ארצות תבל נתון כולו עתה לגורל רבבות הפליטים האומללים, וממילא אין לנו אנה לפנות, ודי ממרום ישקף ויראה בעני עמו ותורתו בישועה וגאולה שלמה בב"א."

מרן רה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל במכתב נרגש מיום כ"ז סיון שנת תרצ"ט [חודשים אחדים קודם פרוץ המלחמה הנוראה] להג"ר איסר יהודה אונטרמן, רבה של ליברפול באנגליה. בה הוא מודה לרב אונטרמן על מאמציו למען ישיבת מיר, ומתאר את המצב הנורא שבני הישיבה עומדים במצבם הגשמי:

מרן רה"י הגאון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצוק"ל

י"ט תמוז תשכ"ה | שישים שנה לפטירתו

לרגל יום השנה, מגישים אנו בפני הקוראים שוב מחמת חביבות הדברים מאמר מרתק מהסופר המחונן והנודע הרב דוד זריצקי ז"ל, שכתבם על מרן הגרא"י פינקל זצ"ל.

[מתוך הספר 'זכרם לברכה', ישר למוציא לאור שנתן לנו את המאמר לפרסום תשוח"ח לו].

המיוחד והמופלא באהבת תורה

הזכות הגדולה שאדם מסוגל להגיע אליה, היא, תיאום פעולתם של האברים.

מצאנו הרבה מאד אנשים, שמוחם אינו עובד בתיאום עם הלב, הלב רוצה, אולם המוח מתנגד, הרגלים רצות — ללא הסכמת המוח, היד נותנת או מסרבת לתת — ואילו הלב מתקשה בצד זה או בצד השני.

תמים תהיה עם ד' אלוקיך, פירושו בפי החסידים, שבשעה שהאדם עובד את הקב"ה, שומה עליו לעבוד בהיותו שלם בכל אבריו ולא קטוע אבר, בבחינת כל עצמותי תאמרנה, ואם בעבדות ד' חסר אבר אחד, אף הקטן ביותר — אין זו תמימות העבודה.

ואם בעבודת ד' כך שהוא להט המלהט את כל הגוף, והמוח מן הדין שיסחף אחריה, כל שכן לימוד התורה, שיש חשש שהענין ישאר במוח בלבד או של רגש בלבד, וכפי שאמרו חז"ל שדוד, נעים זמירות ישראל, נענש על שאמר "זמירות היו לי חוקיך", כלומר, כך נלענ"ד, שחוקים של הקב"ה, נכנסו אצלו בעולם הרגש, והרי הם חלק מישותו של האדם והם חייבים למלא את כל האדם, המוח והלב, הרגש והשכל, אחרת הם הופכים לזמירות בלבד. מרן הגרא"י פינקל זצוק"ל, ששנה שלמה שהוא כבר עומד בישיבה של מעלה ודורש בפניהם את תורתו שחידש בעולם השפל הזה, זכה לתיאום בעבודתו בקודש, הוא היה מלא מוח בשעה שעמד והרצה בפני תלמידיו בסוגיית מן הסוגיות, והוא היה מלא לב, בשעה שהוא לחץ את התלמיד הקטן ביותר אל לבו, לב האב הרוחם.

הוא היה מלא דמע, כשראה בצרת תלמידיו, והיו לו אלפי תלמידים ולכל תלמיד אלפי צרות בשנים האחרונות, כשהעוני בער באש ואוכל בתוך האש הלוהטת הזו, ובתוך הלהט אוכל גם הסנה הקדוש של ישיבות ליטא, שהוא היה ליבם.

יותר מכל אדם אחר הוא אהב את התורה, לא ידע אהבה מלבדה, ומשום כך, וכתוצאה מאהבה גדולה זו, הוא ראה בכל תלמיד ישיבה, תלמיד בישיבה הקטנה בשיעור הראשון, שבקושי דרך על אדמת

והוא, הגרא"י פינקל, קיבל כל בן תורה כאילו היה תלמידו מזה שנים, אף שלא הכירו מימיו ולא ראה את פרצופו אף פעם, ומיד מישש את דפקו הרוחני, ומיד הכירו בו אם הוא בן תורה ממש או שטחי, ומיד לא הרפה ממנו עד ששמע דבר תורה, ומיד קפצה עליו השמחה על שזכה לשמוע דבר תורה, כאילו זה עתה ירדה עליו השכינה בהר סיני והוא שומע ממנה דברי תורה שלא שמעתם אוזן.

כי מי שתוכו רצון אהבה, כל ניד עפעף שמחה היא לו, כל מלה של ילדה היחיד של האם — שמחה היא לה.

והגרא"י זצ"ל היה אביהם ופטרונם של כל בני הישיבה בכל מקום שהם, והם ראו בו את אביהם, באו לספר לו את הכל, להתייעץ עמו בענינים שעמדו ברום עולמם, אף בדברים שבינו לבין לבבו — התייעצו עמו, והוא ידע כל פרטי חייו של כל תלמיד לאחר עשרים שנה, שהשלשלת אף פעם לא נותקה, שלשלת התורה.

הוא היה אב טיפוס של ראש ישיבה, כשהמחיצה בין ה"ראשות" בישיבה לבין ה"לב" של הישיבה היתה דקה מאד, כמעט ולא נראתה למי שלא התעמק באישיותו המופלאה, כשם שקשה היה למצוא את המחיצה הדקה מן הדקה בין הגאונות שלו לבין הצדקות שלו, החסידות המופלאה, הפרישות העילאית וההסתפקות במועט שבמועט בליבו פנימה נמצא אולי גרגיר קטן שהיה שייך לו, יתר הלב והמוח היו נתונים לאחרים. "אחרים", מי הם? האם אינם הוא עצמו? האם הוא חשב אי פעם על עצמו דקה אחת יותר מאשר חשב על אחרים? האם חייו לא היו מסכת אחת של מסירת נפש למען התורה ולומדיה?

השכחה הזאת!

עדיין לא הספקנו לבכותו כהלכה, וכבר עברה שנה שלמה מיום פטירתו.

עדיין לא סיים את שיעוריו למעלה, וכבר נסתם ליבנו בדם הנפש על פצעים אחרים שבינתיים מילאו את גופנו, המושג "אין לך יום שצרתו אינו מרובה וכו'" היא לחם יומנו, והצרות האחרונות משכחות את הראשונות. אולם במה הדבר אמור בצרות הנוגעות

הגמרא, חלק מהתורה, וכיון שהתורה היתה חייו, ומלבדה לא ידע חיים מה הן, הוא ראה בכל בן תורה, הקטן ביותר והפשוט ביותר — חלק מחייו, ולא הוא, האדם השלם, אלא כל אבר ואבר שבו היה דחוס אהבה, והיא התפרצה ממנו, בגאונות, בשפע, והיא עברה על גדותיו, והוא אהב לא רק בלב, כיתר האדם, אלא במוח הגדול שלו, והוא אהב ברגליו, ואל תתמהו על כך, שמי שראה אותו רץ לעשות חסד עם בן-תורה, ראה כיצד הרגליים אהבות את התורה, ומי שראה את עיניו שמחות, בשעה שהוא שמע דבר תורה, כמה מלים של תורה, יוצאות מפי בן ישיבה, לא ראה שמחה גדולה של עיניים של ראש ישיבה, ומי שלא ראה כיצד ידיו הראש-ישיביות' לוחצות בחמימות אבהית ידו של כל בן תורה שנכנס אליו — לא ראה שמחתן של ידים מימיו.

כי הגרא"י זצוק"ל לא היה רק ראש ישיבה, אלא גם ליבה של הישיבה, גם ידיה ורגליו, הוא היה מלא אהבה כפי שאם מלאה אהבה לילדה היחיד, ומשום כך לא ראה בשיבתו, ישיבת מיר המפורסמת, שבמשך למעלה ממאה שנה עמדה בשיא הישיבות הגדולות בעולם כולו, את הישיבה "שלו", התורה היא קנינו של כל אדם, וכך גם הישיבה, אולם אין מונופולין לשום אחד על התורה, ואין מונופולין לשום אדם על התורה בשיבתו, הוא היה ראש ישיבת מיר, אולם יחד עם זה היה ראשם של כמה וכמה ישיבות, הוא החזיק בהם משום שראה את לבו נתון להם, הוא רץ למענם, כי האהבה קלקלה את השורה, וכל ישיבה חדשה שנוסדה, היתה הסניף שלו, והוא ראה עצמו אחראי עליה במישרין, וכל רב, בן תורה ובן ישיבה שנקלעו לירושלים מצאו לנכון להיכנס לראש ישיבת מיר, אם היה רבם או לא, אבל הוא היה ראש הישיבה סתם, ראש הישיבה של בן התורה, וכל אחד הרגיש כי הוא קשור, בנימה כלשהי, חבויה בתוך תוכו, במעמקי לבו הישיבתי, הוא קשור להגרא"י פינקל, כיצד? כשם שכל אותו בן תורה קשור עם מסכת זבחים או מנחות, למרות שעדיין לא למד בה כראוי, כיון שמסכתות אלה הן חלק מן התורה וגם הוא — בן הישיבה הוא חלק מן התורה, והרי אין לך קשר אמיץ מזה.

< לכלל ישראל, צרה פרטית, אם תהלוך, ח"ו, על ראשו של האדם, קשה לו לשכוח, ורק מחמת הצו האלוהי שוכח האדם.

פטירתו של ראש ישיבת מיר הגרא"י פינקל זצוק"ל, היא צרה אישית, פצע בלבו של כל בן ישיבה, אף של אלה שלא למדו אף פעם בישיבת מיר, אף אלה שאולי לא ראו את פני קדשו, רק שמעו, אף הם במסגרת תכנה נפשם, כיון שהם יודעים שכיום אין מי שיכלול בקרבו את כל בני הישיבה, שדאגתם של כל אחד ואחד — תהיה דאגתו הפרטית. והבכי הזה שאנו בוכים עכשיו, לא כהתה עינו ולא נס ליחו, כיון שכל אחד מאתנו, מי שלמד ביום מן הימים בישיבה ומי שממשיך, לאושרו, ללמוד בישיבה, הנמצא כאן והמתגורר במרחקים — מרגישים היום כבאותו יום פטירתו, כי עמוד האהבה לתורה עלה לשמים, ואהבה זו חסרים אנו כאויר לנשימה, כי בדור יתום זה, חסר העיקר — ההרגשה שאין לנו על מי להסתכל, פשוט

לעמוד מרחוק ולהסתכל היטב בפני אדם שידע לרתום את כל אבריו, הפנימיים והחיצוניים — לעבודת ד' תמימה, וחסרון זה הוא יומיומי, לפיכך אי אפשר לשכוח אותו, כי הנפש הפנימית שלנו מחפשת מורה שכזה, שאנו נהיה חלק מישותו, ואנו ניטול חלק בקדושתו, ואנו נשכח אותו רק בהופעתו בלבד, ואנו נשמח אותו במלה אחת של תורה, בהרגשה שהנה עומדים לפני אנשים שעיסוקם הבלעדי הוא תורה. מורה כזה חסר לנו מאד.

לפיכך הבכי הוא טרי, כאילו המת היה מונח לפנינו, כאלו לא לווינו אותו לבית החיים, וכאלו מצבתו אינה עומדת לפנינו.

ביום השנה לא כולנו נעלה על קברו, זה במזרח נמצא והשני במערב, אולם לבנו כפוף יהיה לאותה אישיות מופלאה — שבמשך עשרות בשנים לימד לאהוב את התורה בכל הנפש ובכל מיתרי הנשמה החבוים,

ואנו נתבודד בפיתנו החבויה ביותר ונבקש רחמים על עצמנו, שאינו זוכים להגיע אף לקצה דרגה כזו, ונבקש רחמים על זולתנו, על שאין בקרבנו אחד מיוחד, שישפיע עלינו אהבה, שתוליד את השמחה, שתוליד את התורה, שתוליד את האהבה, שתוליד את התורה, וכך חוזר חלילה, עד יומנו האחרון.

ואנו נעמוד כפופים בפני אישיותו הגדולה שרק ניצוצות קטנים ממנה זכינו לראות בעת שנמצא בקרבנו.

ועכשיו ניצוצות אלה — בשמים הם, ואנו — מקום התבצר לנו בגיהנום הזה המכונה בלע"ז "עולם הזה", ואנו נאחזים בו עד ביאת הגואל.

(נכתב ככלות השנה להסתלקותו של מרן הגרא"י זצוק"ל)

מבאר רבותינו

לרגל היא"צ השישים של מרן רה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל: אהבת תורה ללא מיצרים מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל (כז, ה).

האהבה שרכש לכל בן תורה היתה גדולה ועצומה, גם אם לא נמנה על תלמידי ואברכי הישיבה, והוא נהג לשלם על כל חידוש טוב שהשמיעו בפניו. מסופר שפעם הגיע אליו אחד מתלמידיו בערב יום טוב עם סכום כסף גדול מאד שאסף בחוץ לארץ. היה זה בעת שמצבה הכלכלי של הישיבה היה בכי רע והכסף היה בבחינת קרש הצלה.

באותה שעה נכנסו למעונו של רבי אליעזר יהודה שני אברכים חסידי תולדות אהרן והשמיעו בפניו מערכה עסיסית באחת הסוגיות הש"ס. רבי אליעזר יהודה נהנה מדבריהם, ופנה אליהם: "כמה כסף חסר לכם לחג?"

האברכים, שהיו בעלי משפחות מרובות ילדים, נקבו בסכום גדול.

הוציא רבי אליעזר יהודה את הסכום מהכסף שהובא לו זה עתה ונתנו להם.

כאשר יצאו מהבית, פנה אליו התלמיד בטרונאי: "רביה, אני לא מבין אותך! אני מתאמץ לאסוף כסף באמריקה משום שהישיבה נמצאת בפשיטת רגל, ואתה נותן סכום כה גדול לאברכים שכלל אינם מהישיבה?"

גער בו רבי אליעזר יהודה: "זה מה שלימדתי אותך? לתורה אין כתובת! תפקידנו לעודד לומדי תורה, ואין זה משנה אם הם לומדים במי, בתולדות אהרן או בפורת יוסף!"

כך נראית אהבה תורה ללא מצרים!

(מפי הגאון רבי יחיאל צוקר שליט"א.)

צורבא מדרבנן חמימות התורה נרשמת בו והתורה צרובה ודבוקה בו.

הוסיף רבי ישראל אלי' וסיפה: מרן רה"י הגה"ח רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל למד אצל ה"חפץ חיים" זצ"ל והיו לו כיסופים גדולים מאוד ללמוד בישיבתו של בעל ה"אבני נזר" מסוכוטשוב שהתפרסם בגאונותו ובחריפותו. לימים הוא מימש את רצונו, עבר לישיבתו של ה"אבני נזר", למשך חצי שנה, ואז שב בחזרה לראדזין.

עבר לישיבתו

של ה"אבני נזר"

למשך חצי שנה,

ואז שב בחזרה

לראדזין.

"מה למדת אצל

ה'אבני נזר'?"

שאלוהו כאשר

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

חזר.

"מה למדת אצל ה'אבני נזר'?" שאלוהו כאשר חזר. השיב רבי אליעזר יהודה: "לא למדתי שם סברות מיוחדות, אלא מהי חזון דשמעתתא. אי אפשר לתאר עד כמה הייתה גדולה התפרצות השמחה והחזוה על כל סברה אמיתית שנאמרה שם!"

ועוסקים בתורה כל ימיהם, בכל מקום שהוא נפגש עם מאן דהוא, הוא אמר לו כמה אתה לא בא ואומר לי חידוש תורה ואני אשלם לך.

✱

בהספד שנשא הגאון רבי ישראל אליהו וינטרוב זצ"ל על הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל, הוא הביא שבספר תשובות הגאונים "שערי תשובה" (סימן פד) מובא שרב האי גאון נשאל לפשר הכינוי 'צורבא מדרבנן' שבו מכונה תלמיד חכם, וכיאר שהוא מלשון "צרכת השחין" (ויקרא יג, כג) שפירושה שהשחין יוצר חימום והצרבת היא רושם החימום, וכך אצל

יריעה מרתקת והצצה נדירה למפעל ה"שטיקלאך תורה" הנשגב: מסירותו העצומה של מרן ראש הישיבה הגאון רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל לתורה וללומדיה

"כך השתרש המושג בירושלים דאז, הכל ידעו שמי שחסר לו דגים לשבת, נכנס למירער ראש ישיבה עם הברקה למדנית ושבתו מובטחת לו. היו יהודים מבוגרים בעץ חיים ו'חיי עולם' שהיו יודעים כי באם יחסר להם כסף לשבת וכדומה הרי שהם יעלו לזקני לומר לו 'חידוש' ובכך ירווח להם בכיסם לכבוד שבת. 'עובדה הווה כאשר פעם נכנסו למעונו שני בחורים מישיבה אחרת וחזרו על מסכת כדי להיבחן. כאשר שמע את שם ישיבתם, אמר להם על כמה 'סדרים' אתם מוכנים להיבחן... הם נאלמו דום. אחד הבחורים אמר לו, כי מוכן הוא להיבחן על סדר נשים. מיד התחיל זקני לשאול ידיעות כלליות והבחור לא ציפה לשאלות מסוג זה, ואז הוכיחם: סדר - הכוונה לדעת את דפי הגמרא!!!! פנה אל שני הבחורים ואמר שרוצה שיבחנו אצלו על מאה דפי גמרא, וכאשר יבחנו, יתן לכל אחד מאה דולר לאחר ימים נתן את הכסף לראש ישיבתם כדי שיבחנם אחר שנה ואז אם הם ידעו יתן להם מאה דולר..."

"מרב אהבתו לתורה, היה דרכו כי היה יושב מבוקר עד ערב ושמע את חידושי התורה, מפי תלמידים, צעירים וזקנים, ולא דווקא מבני ישיבת מיר, אלא, מכל אחד שנפגש איתו הוא מיד דרש ממנו תבוא ותגיד לי, אם זה בחור מישיבה אחרת, אם זה ר"מ מישיבה אחרת, אם זה זקן מזקני ירושלים שיושבים ועוסקים בתורה כל ימיהם, בכל מקום שהוא נפגש עם מאן דהוא, הוא אמר לו למה אתה לא בא ואומר לי חידוש תורה ואני אשלם לך."

"מתלמידי הישיבה במיר היה דורש שיגיעו אליו לפחות אחת לחודש בכדי השמיע מחידושיהם בסוגיא, ואם לא היו מגיעים אליו לומר את החידושים היה מגיע בטענות, הוא שיעבד אותם לבוא ולומר לו דבר חידוש ולבסוף קיבלו על זה תשלום, ואם היו מחסרים פעם, היה גוער בהם בפעם השניה למה לא הייתם, הכנתי עבורכם תשלום הגון, חבל, תבואו תמיד להגיד לי."

"סיפורים אין ספור מתהלכים סביב ה'שטיקלעך תורה' הללו, עובדה הווה בתלמיד בישיבת מיר שאיתרע מזלו וגויס לצבא. זקני קרא אליו את הבחור וביקשו כי מידי חדש בחודשו ישלח לו חידושים שנתחדשו לו בתוככי הצבא, ותמורת כל מכתב כזה ישלח לו מכספי החלוקה הניתנת לכל בחור בישיבת מיר. מידי חודש בחדשו היתה ממוענת אגרת ובה תורת של הבחור, וכך נשלחה התמיכה הקבועה לידי של הבחור. באחד החודשים לא הגיעה התמיכה המיוחלת. הבחור יצר קשר, וזקני ביאר לו בפשטות: החידוש ששלחת לי, בנוי על יסודות שחידשת בשנה שעברה, אי אפשר לקבל פעמיים 'חלוקה' על אותו חידוש..."

לעצמו, ובחר לילך בנעלים קחצות ואת כספו ליתן לעמלי תורה, משלמים לו מן השמים כל ימיו ומזמינים לו מעות בדרך נס.

"שטיקלאך תורה"

"כך גם המשיך במפעלו הגדול של ה'שטיקלעך תורה' לכל בחור ואברך ביתר שאת כאשר עלה לארה"ק, אז הקים את ישיבת "מיר", כהמשך ישיר של ישיבת מיר בגולה שהוכחדה ע"י הצורך הגרמני. ברצונו העז לרומם את קרן התורה, זקני הודיע בשער בת רבים כי יעניק חצי לירה לכל מי שישמיע בפניו פלפול תורני או מהלך כלשהו בלימוד."

"על רקע ימי המצוקה והעוני הקשים ששררו לפני כשישים שנה, התפשטה בציבור ידיעה זו כשמועה טובה ששימחה יותר מכל את קהל הת"ח ב-ים."

"הגאון רבי ישראל גרוסמן זצ"ל סיפר לי שנהג לבוא אליו מידי חודש בחדשו ולהשמיע בפניו דבר חידוש, וזכה אף הוא במענק המובטח..."

"הגר"י גרוסמן זצ"ל ציין פעם את גדלות נפשו. היה זה כאשר נמצא אז ת"ח מופלג בירושלים מחוגי הקנאים אשר נמנע מלבוא לזקני, על כי נמנה הוא על ראשי מנהיגי "אגודת ישראל" אשר תתם להצביע לבחירות."

"אותו ת"ח היה במצב דחוק ביותר, והגר"י שראה במצבו והכיר בגדולתו בתורה רצה לדאוג לו למקור מחיה, לפיכך פנה לזקני, והמליץ עליו לפניו בלשון חז"ל: 'כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו'. זקני בשמעו את דבריו נענה לבקשה, והיה רגיל מדי חודש בחודשו, למסור בידי הגר"י הקצבה מיוחדת בעבור אותו ת"ח להחיותו, למרות שלא בא לומר לפניו 'שטיקל תורה'!"

"כך גם בעת שהפליג זקני לארה"ב, הופתע רבי ישראל יום אחד לקבל אגרת אוויר בה הוא כותב לו: 'כיוון שקיבלת ממני מדי חודש חצי לירה על אמירת חידושים וכעת אני בגולה, ע"כ אבקש שתשלח אלי פלפול מדי חודש בחודשו, ואני אשלח לך את המענק על הסדר', וכך התנהל אכן ההסדר המופלא על פני תקופה ממושכת."

היה 'יחיד בדורו' - לשמוע חידושי תורה מכל צורבא מרבנן

בפני הקוראים מוגש בזה שיחת קודש עובדות וסיפורים ממה ששח מורנו ראש הישיבה הגאון רבי אריה לייב פינקל זצ"ל במעון קדשו על מרן הגרא"י זצוק"ל.

רשם מפיו והעלם על גבי כתב ידידנו הסופר הרב יעקב הייזלר שליט"א תשנ"ח לו על מסירת הדברים: כה פתח הגרא"ל פינקל: "אהבתו הפלאית לתורה היתה ללא כל פניות ונגיעות אישיות כאשר שמח בתורה של כל יהודי ויהודי באשר הוא דבר שהפליא גדולים וטובים כאחד."

"דודי מרן הגר"ח שמואלביץ זצ"ל סיפר עובדה מאלפת ששמע מזקני זצ"ל."

"בהיותו כבן עשרים שנה למד בישיבת ראדן, אצל החפץ חיים זצ"ל. ראדן היתה עיירה קטנה, אשר בחורף שררו בה מצבים מאד לא נעימים, בשל ריבוי הגשמים והשלגים, בהיותה מחוסרת תנאי-חיים נאותים. השלגים שהיו יורדים שם בכמות גדולה, נשארו בגובהם על פני הרחובות, עד שהשלג היה מגיע לחצי מטר בגובהו, מחזה אשר גם כאן בירושלים עיה"ק אין אנו רואים כמותו."

"בתנאים שכאלה למד שם זקני, כשהוא מתהלך בנעליים קרועות לרגליו. לאביו הסבא מסלובודקא, לא היה כסף לשלוח אליו, כדי לרכוש נעליים שלימות. וכך בצורה שכזו, במנעלים קרועים הלך לו בגשם ובשלג."

"והנה באותה תקופה, היו לו לזקני שני תלמידים, אשר מכל אחד קיבל שלושה רובל לחודש. כל רובל היה שוה אז הרבה, והיה אם כן סיפק בידו לרכוש לעצמו אפילו שני זוגות נעליים, מעולים ביותר."

"אבל מה עשה זקני עם הכסף, עם הששה רובל לחודש? - לעצמו לא לקח מאומה, הוא בחר לילך בשלג הקשה במנעלים קרועים, ובאותם רובלים בחר לו ששה בחורים מגדולי בעלי הכשרונות בישיבה, ולכל אחד נתן רובל אחד לחודש, כדי שיאמרו בפניו 'דבר-תורה' מובחר, מדי חודש בחודשו."

"וכך - הוסיף הגר"ח שמואלביץ ואמה: 'מעידני, כי למעלה משבעים שנה - לא נטל מאומה לעצמו. בביתו לא היה כסא אחד הגון, וכיצא בדבר היו נראים כל כלי ביתו. אבל לדבר אחד היו לו מעות מזומנים - להרבצת תורה, לשלם לבני תורה כסף כדי שיאמרו בפניו 'שטיקלאך תורה'. כזו 'אהבת תורה' היתה לו."

"אין פלא, איפוא - סיים הגר"ח שמואלביץ - שיכל להעיד על עצמו בסוף ימיו, שאף פעם לא חסר לו כסף לזיכוי הרבים בתורה, כי על כן, מי שמאז בחורותיו לא נטל מאומה

לפנינו ברכה שפורסמה לכבוד חתונת בנו רבי
אברהם שמואל ה"ד הבן היחיד שנהרג בשואה

הישיבה

תבטיח לו פרנסה. הוא דרש מתלמידיו להגיע עם
חידושים מדי חודש, ואף גער בהם אם חיסרו, כי הכין
עבורם "תשלום הגון". מסופר אף על בחור שגויס
לצבא, והגרא"י ביקש ממנו לשלוח לו חידושים מהצבא
ובתמורה שלח לו את "החלוקה" הקבועה של בני התורה.

נחת רוח לנשמתו הטהורה: קריאה להמשך המורשת

אהבתו של הגרא"י ל"שטיקלאך תורה" הייתה כה
עמוקה, עד שחתנו הגר"ח שמואלביץ זצ"ל העיד כי
קינא בו על יכולתו לשבת מאות פעמים ולשמוע מאות
חבורות על אותו נושא ("יאוש שלא מדעת") באותו
"טל תחיה". מסופר כי בצקלונו היו שמורים מאתיים
ושבעים חבורות על "יאוש שלא מדעת", שבהן יכין
"מערכה שיבא בעלמא דאתי לפני ישיבה של מעלה".
מסירותו הייתה בלתי נתפסת: הוא נהג ללבוש מספר
אפודות בקיץ רק כדי שיהיו לו כיסים למטבעות שיוכל
לחלק לאלו שיבואו עם חידושים.

כעת, במלאת שישים שנה להסתלקותו, ישיבת מיר
הקדושה יוצאת בקריאה נרגשת לכל בוגריה ותלמידיה,
בכל אתר ואתר: ראש הישיבה שליט"א מבקש לקבץ
את כל אותם חידושי תורה, ספרים, קבצים וקונטרסים
– פרי עמלכם התורני – אשר נכתבו והוצאו לאור על
ידיכם בכל מקצועות התורה. זוהי הזדמנות עצומה
להנציח את פירות לימודכם, ולהעניק נחת רוח עילאית
לנשמתו הטהורה של מרן הגרא"י פינקל זצ"ל, שכל
חפצו היה שחידושי תורה ימשיכו להישמע ולהתחדש,
ושהם יהיו הבסיס לקיומו של עולם התורה.

החידושים שיתקבלו ייקובצו במקום אחד בין כותלי
הישיבה, לכבודה של תורה, להגדיל תורה ולהאדירה.
כמו כן, במידת האפשר, יכללו הספרים והקונטרסים
הללו במאגר מיוחד ונגיש של ספרי בני ישיבת מיר,
לתועלת הכלל וזיכוי הרבים לדורות עולם.

נצלו את ההזדמנות הנפלאה הזו והעבירו את פרי
תורכתם! מומלץ להעביר קובץ ממוחשב (PDF)
במקביל למסירת הספרים, לכתובת הדוא"ל:
Mir.60@themir.org.il

"זכרוננו, כי לעיתים בימות הקיץ, היה יושב ועליו כמה
אפודות וכאשר נשאל מה ראה לעשות כן? ענה שהוא
צריך את הכיסים בבגדים אלו, כיון שבכל כיס הוא שם
צרוור כסף מיוחד לחלק לפי הצורך לכל אלו שיגיעו
לקבל את עזרתו עבורם.

מיזם מרגש וחדש: הקמת אוצר הספרים מחידושי תורה שהוציאו לאור תלמידי ישיבתנו הק' – להמשך את מורשת "שטיקלאך תורה" של מרן הגרא"י פינקל זצ"ל

לפני שישים שנה נסתלק מאיתנו מרן ראש הישיבה
הגאון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל. מורשתו
של ראש הישיבה, שאהבתו לתורה וללומדיה לא ידעה
גבולות, ממשיכה לחיות ולהתעצם. כעת, הנהלת הישיבה
יוצאת במיזם מרגש וחדש שמטרתו להנציח את אחת
מפסגות פעילותו התורנית – מפעל ה"שטיקלאך תורה".

אהבת תורה שחצתה גבולות

הגרא"י פינקל זצ"ל היה דמות ייחודית שכל חייה
סבבו סביב התורה. כבר בצעירותו, בישיבת ראדין
הקפואה, כשהוא מתהלך בנעליים קרועות, בחר לוותר
על נוחות אישית. את ששת הרובלים
שקיבל מתלמידיו, תשלום שיוכל היה
להבטיח לו נעליים חדשות, העניק
לשישה בחורים מוכשרים כדי שיאמרו
בפניו "דבר תורה" מובח. זו הייתה
רק תחילתה של דרך חיים שלמה,
בה מעולם לא נטל דבר לעצמו, וכל
הונו הוקדש להרבצת תורה ולתשלום
עבור חידושים. הגר"ח שמואלביץ
זצ"ל, חתנו, העיד עליו כי שבעים שנה
לא נטל מאומה לעצמו, והכל הופנה
למטרה אחת: חיזוק עמלי התורה. בזכות
מסירות נפש זו, זכה לסיעתא דשמיא
שמעולם לא חסר לו כסף לזיכוי הרבים
בתורה.

"שטיקלאך תורה": מפעל חיים בארץ הקודש

כשעלה לארץ ישראל והקים את ישיבת מיר בירושלים,
העצים הגרא"י זצ"ל את מפעל ה"שטיקלאך תורה"
והפך אותו למוסד של ממש. הוא הבטיח חצי לירה
לכל תלמיד חכם שישמיע בפניו פלפול תורני או
מהלך בלימוד. בימים קשים של עוני ומצוקה, ידיעה
זו התפשטה כאור גדול בקרב לומדי התורה. הגאון
רבי ישראל גרוסמן זצ"ל סיפר שנהג להגיע אליו מדי
חודש ולהשמיע חידוש תורה ולקבל את המענק הנכסף.
הגרא"י לא הפלה בין תלמידים ובני תורה. מסופר שאף
שלח קצבה קבועה לתלמיד חכם מופלג שלא הגיע אליו
לומר חידושים מסיבות אידיאולוגיות, ובלבד שיתקיים
בעולם "שטיקל תורה". אפילו כשהיה בארה"ב, המשיך
בקשר מיוחד עם לומדי תורה בירושלים, וביקש שישלחו
לו חידושים בדואר בתמורה לתמיכה כספית.
ה"שטיקלאך תורה" הפך למותג בירושלים דאז. כל מי
שחסר לו כסף לשבת ידע ש"הברקה למדנית" אצל ראש

"הגר"ח שמואלביץ זצ"ל התבטא פעם:
על הרבצת התורה של חותני אינני מקנא, גם לי
יש הרבצת תורה והעמדת תלמידים. אולם בדבר
אחד אני כן מקנא בו, שמסוגל לשבת מאתיים פעמים
ולשמוע מאתיים חבורות על "יאוש שלא מדעת" עם
אותו טל תחיה, לזה איני מסוגל...

"עובדא ידענא, כי פעם בעת רצון גילה, כי שמורים
עמו בצקלונו מאתים ושבעים חבורות על "יאוש שלא
מדעת" ובהם יכין מערכה שיבא בעלמא דאתי לפני
ישיבה של מעלה!

ראש הישיבה מוסיף וסיפר עובדה המעידה יותר מכל
על גישתו הייחודית של זקנו זצ"ל: "היה לי ידיד בשם
ר' שמשון רפאל ווייס זצ"ל שהיה עסקן גדול בארה"ב
ואף כיהן כנשיא הכבוד של הישיבה בארה"ב ובשנותיו
האחרונות עלה לארה"ק, מסירותו לזקני היתה ללא
גבול, כל אימת שהיה זקני מתקשה בעול הישיבה היה
מתקשר אליו ומיד היה מגיע לזקני כשסכומים גדולים
בידו אותם אסף אצל נדיבי עם.

"פעם סיפר לי רש"י הנ"ל כי באחד הפעמים שנכנס

רבינו יושב על מקומו בסיום השיעור של
רבי נחום פרצוביץ בהיכל הישיבה בירושלים,
בימינו התמונה נראה רבי חיים שמואלביץ

לזקני, ראהו משוחח עם יהודי זקן בלימוד, לאחר
שגמר אותו זקן לשוחח עמו בלימוד הוציא זקני סכום
שטרות מכובד ומסר לו את הסכום כמנהגו תמיד
לשלם עבור חידושים.

"ר' שמשון רפאל שהיה 'יאקע' ואדם מאוד מסודר, נגש
לזקני ושאלו 'אינני מבין, הראש ישיבה התקשר אלי
שמצב הישיבה דחוק ביותר ולכן טרחתני ככל האפשר
לגייס כספים, ולבסוף אני רואה שראש הישיבה נותן
את הכסף לאנשים אחרים? רש"י סיפר לי בהתפעלות
מה שזקני ענה לו, כשהוא הוסיף לתאר לי איך שזקני
נעמד מכסאו כשהוא רוקע ברגליו באמרו: 'אינני מבין
את טענתכם כנגדי, האם זה הוא מה שלימדתי אותך
שיש חילוק בין תלמיד שלי לבין תלמיד מישיבה אחרת,
הרי התורה"ק לא מחלקת בזה, ואם הוא מחדש בתורה
הרי שעלינו לתמוך בו בכל עוז, ללא נפק"מ אם הוא
שלי או של אחרים.' רש"י הוסיף ואמר לי, שהגערה
הזאת נשארה חקוקה בעצמותיו שנים רבות כשהוא
הבין מכך את המסר של זקני שעלינו לתמוך בכל אחד
המחדש בתורה ולאו דווקא אם הוא קשור לחוג שלו.

לבני ובוגרי הישיבה הקד' ישיבת מיר די בכל אתר ואתר

כאשר חלפו ששים שנה מהסתלקותו של
מרן רה"י אדמו"ר הגאון החסיד
רבי אליעזר יהודה זצללה"ה

אשר אהבתו לתורה וללומדיה לא ידעה שבעה ועודד את כל בני התורה בכלל ובני הישיבה בפרט לחדש חידושי תורה, ועוד הטה אזנו יומם וליל לשמוע את כל חידושי התורה הרבים שנתחדשו מכוחו וגרמתו, והדריך האומרים לאמת תורתנו הקד' לשמו ולזכרו תאות כל נפש, וחידושי התורה שנתחדשו ונכתבו ביני עמודי בי מדרשא עשרות בשנים ע"י תלמידיו ותלמידי תלמידיו הם המה התמלאות משאת נפשו ונחת רוח לנשמתו הטהורה,

לבקשת מורנו ראש הישיבה שליט"א

נקראים כל תלמידי ובני הישיבה לדורותיה אשר הוציאו מתחת ידם ספרים, קבצים קונטרסים של חידו"ת מראי מקומות וכו', מפרי תורתם בכל מקצועות התורה, להגישם למשרד הישיבה ע"מ שנוכל לקבצם לאוצר הספרים היהודי "אוצרות", לכבודה של תורה להגדיל תורה ולהאדירה.

תועלת גדולה מאד תהיה בהעברת קובץ ממוחשב במקביל למסירת הספרים.
לכתובת דוא"ל: mir.60@themir.org.il

במידת האפשר והרשות ייכללו הספרים והקונטרסים הנ"ל במאגר מיוחד של ספרי בני ישיבת מיר.

מרן ראש הישיבה
הגאון החסיד
רבי אליעזר יהודה
פינקל זצללה"ה

אוצרות
תורת תלמידי
ישיבת מיר

לחסידי תשכ"ה - תשפ"ה
שנים למסתלקותו

חבורת ליך שיש בישיבת מיר

לידידנו היקר הננו להזמין לסדר לימוד מיוחד
ללימוד סוגיא בענייני דיומא בחבורה בישיבה הקד'

הסוגיא הנלמדת:
מצות בצדק תשפוט עמיתך

שיתקיים אי"ה ביום חמישי כ"א תמוז
17 יולי 2025 למניינם

בישיבה הקד' בין השעות 20:30-22:30
סדר לימוד 20:30 | שיעור בסוגיא 21:45

ברוכים הבאים! מערכת ירחי כלה ישיבת מיר

סדר הלימוד לעילוי נשמת ידיד הישיבה החבר הר"ר אלחנן אריה לוונטהל זצ"ל
נלב"ע ב' דחומה"ס י"ז תשרי תשפ"ד תנצב"ה

להצטרפות ולקבלת מראי מקומות ניתן להשיב | סידור חברותות למעוניינים
לכאן או לדוא"ל: yarcheikallah@themir.org.il | כיבוד קל במקום